

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2005. május 4. *

A T-22/04. sz. ügyben,

a **Reemark Gesellschaft für Markenkooperation mbH** (székhelye: Hamburg [Németország], képviseli: P. Koch Moreno ügyvéd)

felperesnek

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviselet: S. Laitinen, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

* Az eljárás nyelve: angol.

másik fél az OHIM fellebbezési tanácsa előtti eljárásban:

a **Bluenet Ltd** (székhelye: Limerick [Írország]),

az OHIM második fellebbezési tanácsának 2003. november 17-i (R 238/2002-2. sz. ügy), a West védjegy jogosultja által a Westlife védjegybejelentés ellen benyújtott felszólalásra vonatkozó határozata ellen benyújtott keresete tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (második tanács),

tagjai: J. Pirrung elnök, N. J. Forwood és S. Papasavvas bírák,

hivatalvezető: B. Pastor hivatalvezető-helyettes,

tekintettel az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2004. január 21-én benyújtott keresetlevélre,

tekintettel az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2004. május 18-án benyújtott válaszbeadványra,

a 2005. január 18-i tárgyalást követően,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

- 1 1999. május 12-én a BMG Music a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK módosított tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 92. o.) alapján közösségi védjegybejelentést nyújtott be a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalhoz (védjegyek és formatervezési minták) (a továbbiakban: OHIM).
- 2 A lajstromoztatni kívánt védjegy a Westlife szömegjelölés volt.
- 3 A bejelentést a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás alábbi osztályokba tartozó áruk és szolgáltatások vonatkozásában tették:
 - 9. osztály: „hangok tárolására szolgáló hordozók, képek tárolására szolgáló hordozók és adatok tárolására szolgáló hordozók, mindegyik előre rögzített; hangok tárolására szolgáló hordozók, képek tárolására szolgáló hordozók és adatok tárolására szolgáló hordozók, ideértve azokat, amelyeket interaktív módon használnak”;

- 16. osztály: „Nyomdaipari termékek, füzetek, könyvek, broszúrák, poszterek, matricák, öntapadó címkék gépkocsik számára; kották és partitúrák”;

- 25. osztály: „Ruházati cikkek, ideértve pólók, pulóverek, dzsekik, sapkák és baseball sapkák”;

- 41. osztály: „zenei együttes által nyújtott szórakoztatás, ideértve televíziós műsorok, rádióműsorok és elektronikus kiadás; a zenére, a koncertekre, a művészekre és a szórakoztatással kapcsolatos szolgáltatásokra vonatkozó információszolgáltatás, mind Interneten, mind más kommunikációs csatornán keresztül; koncertek és más előadások szervezése”.

4 A védjegybejelentést a *Közösségi Védjegyértéktő* 2000. március 20-i, 22/2000. számában hirdették meg.

5 2000. június 20-án a felperes a kérelemben szereplő minden áru és szolgáltatás tekintetében felszólalást tett a kérelmezett védjegy lajstromozásával szemben arra hivatkozással, hogy jogosultja a West 39 743 603. sz. korábbi német szóvédjegynek és a West 700 312. sz. korábbi nemzetközi szóvédjegynek. A német védjegyet illetően a felszólalás az alábbi árukra és szolgáltatásokra irányult:

- 9. osztály: „fényképészeti, mozgóképi és optikai felszerelések és berendezések; hangok vagy képek rögzítésére, továbbítására, másolására szolgáló készülékek,

mágneses adathordozók, hanglemezek, érmebedobással működő készülékek, adatfeldolgozó berendezések és számítógépek”;

- 16. osztály: „papír, karton és ezen anyagokból készült termékek, nyomdaipari termékek; könyvkötészeti anyagok; fényképek; papíripari cikkek; papíripari vagy háztartási ragasztóanyagok; anyagok művészek részére; ecsetek; írógépek és irodai cikkek (bútorok kivételével); tanítási és oktatási anyagok (készülékek kivételével); csomagolásra szolgáló műanyagok (amelyek nem tartoznak más osztályokba); játékkártyák, nyomdabetűk; klisék”;

- 25. osztály: „ruházati cikkek, ideértve sportruházati cikkeket, cipőket, fejfedőket, vállszalagokat, nyakkendőket, harisnyákat, harisnya és nadrágtartókat”;

- 41. osztály: „nevelés és szórakoztatás, különösen fesztiválok, ünnepek és zenei produkciók szervezése és megvalósítása”.

6 2001. február 1-jén a fellebbezési tanács előtti eljárásban részt vevő másik fél, a Bluenet Ltd a védjegybejelentési eljárásban a BMG Music helyébe lépett.

7 2002. január 25-i határozatával az OHIM felszólalási osztálya egyrésztől elutasította a korábbi nemzetközi védjegy figyelembevételét arra hivatkozással, hogy a felszólaló nem nyújtotta be a rá vonatkozó bizonyítékokat és, másrésztől elutasította a 9., 16.,

25. és 41. osztályokba tartozó áruk és szolgáltatások vonatkozásában a lajstromozás iránti kérelmet arra hivatkozással, hogy mind az ütköző védjegyek, mind a szóban forgó áruk vagy szolgáltatások azonosak vagy hasonlóak.

- 8 2002. március 15-én a fellebbezési tanács előtti eljárásban részt vevő másik fél fellebbezést nyújtott be a felszólalási osztály határozatával szemben.
- 9 Az OHIM második fellebbezési tanácsa 2003. november 17-i határozatával (R 238/2002-2. sz. ügy, a továbbiakban: megtámadott határozat) a felszólalási osztály határozatát hatályon kívül helyezte, és a felszólalást elutasította.
- 10 A fellebbezési tanács megállapította, hogy a szóban forgó áruk és szolgáltatások részben azonosak, részben hasonlóak (a megtámadott határozat 16. pontja). Ezzel szemben arra az álláspontra helyezkedett, hogy az ütköző védjegyek hangzásban és vizuálisan kismértékben hasonlóak és fogalmi téren csak egy bizonyos hasonlóság figyelhető meg (a megtámadott határozat 19., 20. és 21. pontja). A fentiek alapján a két védjegy átfogó vizsgálata során megállapította, hogy a kérelmezett védjegy és a korábbi német védjegy közötti különbségek elegendő mértékben jelentősek ahhoz, hogy a védjegyek a piacon párhuzamosan is jelen lehessenek. Arra a megállapításra jutott tehát, hogy a fogyasztók a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján (a megtámadott határozat 22. pontja) nem téveszthetik össze azokat azon a területen, ahol a korábbi védjegy oltalom alatt áll.

Az eljárás és a felek kérelmei

- 11 Az Elsőfokú Bírósághoz az előírt határidőn belül a fellebbezési tanács előtti eljárásban részt vevő másik fél nem nyújtott be beadványt. Miután kezdetben – 2004. június 24-i levelében – azt jelezte, hogy részt kíván venni a tárgyaláson, 2005.

január 12-i levelében arról tájékoztatta az Elsőfokú Bíróságot, hogy ezen szándékától eláll. Megállapításra kerül, hogy ezen fél nem vett részt az Elsőfokú Bíróság előtti eljárásban, ugyanezen bíróság eljárási szabályzata 134. cikkének (1) bekezdése alapján, különösen mivel nem terjesztett elő saját kérelmeket, illetve nem közölte, hogy bármelyik fél kérelmeit támogatná. A fentiekben foglaltaknak megfelelően le kell szögezni, hogy az Elsőfokú Bíróság előtt nem rendelkezik a beavatkozó jogállásával.

12 A felperes keresetében azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot arra hivatkozással, hogy az nem felel meg a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának;
- állapítsa meg, hogy a kérelmezett Westlife védjegy és a korábbi német West védjegy között fennáll az összetévesztés veszélye;
- az OHIM-ot kötelezze a költségek viselésére.

13 Az OHIM formálisan azt kéri – kifejezetten jelezve, hogy köteles kérelmet előterjeszteni –, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- utasítsa el a keresetet;
- a felperest kötelezze a költségek viselésére.

Indokolás

A felek érvei

- 14 Keresete alátámasztására a felperes egyetlen egyetlen jogalapra hivatkozik, amely az ütköző védjegyek közötti összetéveszthetőségen alapul a 40/94 rendelet (1) cikkének b) pontjában foglaltak szerint. Álláspontja szerint a fellebbezési tanács hibát követett el, amikor úgy ítélte meg, hogy a szóban forgó körülmények között nem áll fenn az összetévesztés veszélye a bejelentett Westlife és a Németországban lajstromozott West védjegy között.
- 15 Az OHIM a felperes által előterjesztett érvelést lényegében támogatja. Mindazonáltal – az elutasítási okkal kapcsolatban – válaszbeadványában kifejezetten utal arra, hogy álláspontja szerint az Elsőfokú Bíróság ítélkezési gyakorlata őt kötelezi. Ebben a tekintetben a T-110/01. sz., Vedral kontra OHIM – France Distribution (HUBERT) ügyben 2002. december 12-én hozott ítélet (EBHT 2002., II-5275. o.) 16. és azt követő pontjaira és a T-99/01. sz., Mystery Drinks kontra OHIM – Karlsberg Brauerei (MYSTERY) ügyben 2003. január 15-én hozott ítélet (EBHT 2003., II-43. o.) 14. és azt követő pontjaira hivatkozik.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

Az OHIM kérelmeinek értékeléséről

- 16 Előzetesen meg kell állapítani, hogy az OHIM fellebbezési tanácsának felszólalással kapcsolatos határozata elleni keresetre vonatkozó eljárásban az OHIM-nak – az

Elsőfokú Bíróság előtt képviselt állásponton keresztül – nincs lehetősége módosítani a jogvita – a védjegybejelentő és a felszólaló által előterjesztett állításokból és hivatkozásokból származó – tartalmát (a Bíróság C-106/03. P. sz., Vedral kontra OHIM ügyben 2004. október 12-én hozott ítéletének [EBHT 2004., I-9573. o.] 26–38. pontja, amely helybenhagyja a megfellebbezett HUBERT-ítéletet [hivatkozás a 15. pontban]).

- 17 Mindazonáltal, nem következik a fenti ítélkezési gyakorlatból, hogy az OHIM – ellentétben azzal, amire válaszbeadványában hivatkozott – köteles lenne valamely fellebbezési tanácsa által hozott határozat ellen benyújtott kereset elutasítását kérni. Ahogyan az Elsőfokú Bíróság a T-107/02. sz., GE Betz kontra OHIM – Atofina Chemicals (BIOMATE) ügyben 2004. június 30-án hozott ítéletében (EBHT 2004., II-1845. o.) megállapította, jöllehet az OHIM valóban nem rendelkezik keresetosségi joggal, amely szükséges ahhoz, hogy keresetet nyújtson be valamely fellebbezési tanácsának határozata ellen, nem kötelezhető arra, hogy a fellebbezési tanács minden megtámadott határozatát módszeresen megvédje, illetve köteles legyen minden ilyen határozat ellen irányuló kereset elutasítását kérelmezni (az ítélet 34. pontja).
- 18 Az OHIM ennek megfelelően, anélkül, hogy változtatna a jogvita tartalmán, kérheti, hogy választása szerint az Elsőfokú Bíróság az egyik vagy a másik fél kérelmének adjon helyt, és ezen fél által előterjesztett kérelmek támogatására érveket hozhat fel. Ellenben a felek által elő nem terjesztett hatályon kívül helyezés iránti kérelmeket és hatályon kívül helyezés iránti jogalapokat nem terjeszthet elő (lásd ebben az értelemben HUBERT-ítélet [hivatkozás a 15. pontban] 34. pontját).
- 19 Jelen esetben az OHIM mind válaszbeadványában, mind a tárgyaláson világosan kifejezésre juttatta a felperes által előterjesztett kérelmek és felhozott jogalapok támogatására irányuló akaratát. Kifejezetten megjelölte, hogy azért kérte formálisan

a kereset elutasítását, mivel az Elsőfokú Bíróság ítélkezési gyakorlatának fényében úgy ítélte meg, hogy arra köteles. Tekintettel arra, hogy az előző pontokban hivatkozottak miatt ez az értelmezés nem felel meg a jelenlegi jogi szabályozásnak, át kell értékelni az OHIM kérelmeit, és meg kell állapítani, hogy lényegében az OHIM azt kérte, hogy a felperes kérelmeinek az Elsőfokú Bíróság adjon helyt. Tekintettel arra, hogy a fenti átértékelés megtörtént, nincs inkoherenca a válaszbeadványban előadott kérelmek és érvek között.

Az ügy érdeméről

- 20 Emlékeztetni kell először arra, hogy a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében valamely korábbi védjegy jogosultjának felszólalása alapján meg kell tagadni a védjegy lasjtromozást ha „ azt azon a területen, ahol a korábbi védjegy oltalom alatt áll, a fogyasztók összetéveszthetik a korábbi védjeggyel való azonossága vagy hasonlósága, valamint az érintett áruk, illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt; az összetéveszthetőség magában foglalja azt az esetet is, ha a fogyasztók a megjelölést gondolati képzettársítás (asszociáció) útján kapcsolhatják a korábbi védjegyhez”.
- 21 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az összetéveszthetőséget átfogóan kell értékelni az alapján, hogy az érintett vásárlóközönség milyen képet alkot a megjelölésről és a szóban forgó árukról vagy szolgáltatásokról, és figyelembe kell venni valamennyi, a jelen ügyre jellemző tényezőt, különösen a megjelölések és a megjelölt áruk vagy szolgáltatások hasonlósága közötti kölcsönös függőséget (lásd az Elsőfokú Bíróság T-162/01. sz., Laboratorios RTB kontra OHIM – Giorgio Beverly Hills [GIORGIO BEVERLY HILLS] ügyben 2003. július 9-én hozott ítéletének [EBHT 2003., II-2821. o.] 29–33. pontját és a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot.

- 22 A felperes és az OHIM egybehangzóan úgy ítélik meg, hogy az érintett vásárlóközönség jelen esetben átlag német fogyasztókból áll. A megtámadott határozat rendelkezéseiből következik, hogy a fellebbezési tanács is ezt a meghatározást használta.
- 23 Ezt követően meg kell említeni, hogy a fellebbezési tanács azon megállapítását, amely szerint a szóban forgó védjegyekkel érintett áruk részben azonosak, részben hasonlóak, az Elsőfokú Bíróság előtt képviselt felek nem vitatták.
- 24 Az OHIM és a felperes ellenben vitatja a megtámadott határozat azon megállapítását, amely a szóban forgó két megjelölés közötti elégséges hasonlóság hiányára és az emiatti összetéveszthetőségre vonatkozik. Álláspontjuk szerint az ütköző védjegyek elegendő mértékben hasonlóak ahhoz, hogy az érintett vásárlóközönség őket összetévesse, tekintettel minden érintett áru és szolgáltatás azonosságára vagy hasonlóságára.
- 25 Figyelemmel a fentiekben foglaltakra, mérlegelni kell, hogy elégséges mértékben hasonló-e a kérelmezett Westlife védjegy és a korábbi West védjegy ahhoz, hogy az átlag német fogyasztó azokat – a szóban forgó áruk és szolgáltatások eredetét illetően – összetévesse, figyelemmel arra, hogy ez utóbbiak azonosak, illetve hasonlóak.
- 26 Ebben a vonatkozásban az ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy a szóban forgó megjelölések vizuális, hangzásbeli vagy fogalmi hasonlósága miatti összetéveszthetőség általános megítélését a megjelölések által keltett összbnyomásra kell alapítani, figyelembe véve különösen azok megkülönböztető és domináns elemeit (lásd értelemszerűen a Bíróság C-251/95. sz. SABEL-ügyben 1997. november 11-én hozott ítéletének [EBHT 1997., I-6191.o.] 23. pontját és a Bíróság C-342/97. sz. Lloyd Schuhfabrik Meyer-ügyben 1999. június 22-én hozott ítéletének [EBHT 1999., I-3819. o.] 25. pontját).

- 27 Jelen esetben a Westlife védjegy két egymással összekapcsolt szóból áll, nevezetesen a „west” szóból, amelynek jelentése nyugat, és a „life” szóból, amelynek jelentése élet. Így a „west” szó a kérelmezett Westlife védjegy alkotóelemeinek egyike és a korábbi West védjegy egyetlen alkotóeleme.
- 28 A fogalmi hasonlóságokat illetően megállapítható, hogy a két védjegy a Nyugat fogalmát idézi fel, amennyiben mind a kettő tartalmazza a „west” szót. A kérelmezett védjegyet képező második elemet illetően a fellebbezési tanács helyesen állapította meg, hogy a „life” kifejezés alkalmas arra, hogy az érintett vásárlóközönség benne a német „Leben” (azaz élet németül) szó angol megfelelőjére – és következésképpen egy beazonosítható jelentéssel bíró szóra és nem egy fantáziánévre – ismerjen rá.
- 29 A fentiekben foglaltak értelmében a vásárlóközönség ezen elemet – a „west” szóval, a védjegy másik elemével társítva – életmódra való hivatkozásnak tekintheti.
- 30 Az életmóddal kapcsolatos konnotáció hozzáadása nem elegendő ahhoz, hogy fogalmi téren a két védjegyet jelentős módon meg lehessen különböztetni. Ha a két védjegyre úgy fognak tekinteni, mint amelyek felidézik a West tekintetében a nyugatról származó árukat vagy szolgáltatásokat, a Westlife tekintetében pedig a nyugati életmódot, akkor hasonló konnotációval rendelkeznek majd, amely révén fogalmi téren bizonyos hasonlóság fog fennállni.
- 31 A hangzásbeli hasonlóságot illetően a fellebbezési tanács a fenti 28. pontban hivatkozott körülményre támaszkodott, miszerint a „life” kifejezés olyan angol szó, amely alkalmas arra, hogy angol szóként észlelhesse a német átlagfogyasztó. A

fellebbezési tanács megállapítja, hogy ha a kérelmezett védjegy második elemét angol szóként ismernék fel, „valószínűtlenként nem lehetne kizárni”, hogy a védjegyet összességében – ideértve a „west” szót, amely mind az angolban, mind a németben létezik – angolosan ejtené ki az átlag német fogyasztó. Ezzel szemben a West védjegyet németesen ejtené ki úgy, mint a „vest” szót az angol és francia kiejtési szabályok szerint.

- 32 Megállapítható, hogy a „valószínűtlenként nem lehetne kizárni” formula olyannyira kis mértékben igenlő, hogy eredményeként egyaránt fennáll annak a nem elhanyagolható lehetősége, hogy a német átlagfogyasztó a Westlife kérelmezett védjegy „west” elemét németesen ejti, amely eset fennállása esetén ténylegesen fennállna a két védjegy között a hangzásbeli hasonlóság.
- 33 Amennyiben valószínű, hogy az érintett vásárlóközönségen belül a fogyasztók bizonyos része a kérelmezett Westlife védjegy „west” elemét angolosan ejti, nem kevésbé valószínű, hogy más fogyasztók azt németesen ejtenék. Ilyen körülmények között a két védjegy között fennáll bizonyos fokú hangzásbeli hasonlóság, a kérelmezett Westlife védjegy „life” elemének jelenléte dacára.
- 34 Vizuális téren tagadhatatlanul létezik bizonyos hasonlóság a szóban forgó védjegyek között, mivel a West korábbi védjegy a Westlife kérelmezett védjegy első eleme. Ezenfelül – két szóvédjegyről lévén szó – a két védjegy nem stilizált módon került leírásra a vizuális hasonlóság értékelése céljából. Ennélfogva az átlagfogyasztó, aki általában csak az emlékezetében őrzött védjegyek tökéletlen képére hagyatkozhat (lásd értelemszerűen a Lloyd Schuhfabrik Meyer-ítélet [hivatkozás a 26. pontban] 26. pontját), a szóban forgó védjegyeket vizuálisan összetévesztheti.

- 35 Meg kell tehát állapítani, hogy ennél fogva az ütköző védjegyek vizuálisan hasonlóak, azzal, hogy úgy is lehetne vélni, hogy közöttük magasfokú vizuális hasonlóság áll fenn.
- 36 Átfogóan értékelve a szóban forgó megjelöléseket megállapítható, hogy a kérelmezett védjegyben sem a „west”, sem a „life” elem nem tekinthető meghatározó elemnek. Ebben a vonatkozásban mesterkélt lenne a „west” kifejezésre meghatározó elemként tekinteni kizárólag azért, mert a kérelmezett védjegy első elemét képezi, de arra sincs semmilyen indok, hogy a „life” elemre tekintsünk úgy, mint meghatározó elemre. Valójában, ha igaz is, hogy a „west” kifejezés egyaránt egy német és egy angol szó, mialatt a „life” szó csak egy angol szó, azaz idegen az érintett vásárlóközönség szempontjából, a „west” kifejezés sem a szóban forgó áruk és szolgáltatások, sem azok tulajdonsága tekintetében nem leíró jellegű.
- 37 Emlékeztetni kell arra, hogy az Elsőfokú Bíróság már döntött úgy előzetes vizsgálat során, hogy amennyiben valamely szóvédjegyet alkotó két elem egyike – vizuálisan és hangzásban – azonos valamely korábbi védjegyet alkotó egyetlen elemmel, és amennyiben ezen elemek az érintett közönség szempontjából összességükben, illetve elkülönülten, fogalmi téren nem rendelkeznek jelentéssel, akkor a szóban forgó védjegyeket – mindegyiket összességében nézve – általában hasonlóknak kell tekinteni (az Elsőfokú Bíróság T-286/02. sz., Oriental Kitchen kontra OHIM – Mou Dybfrost (KIAP MOU) ügyben 2003. november 25-én hozott ítéletének [EBHT 2003., II-4953. o.] 39. pontja).
- 38 Jelen esetben a kérelmezett szóvédjegyet alkotó két elem egyike vizuális téren ténylegesen azonos a korábbi szóvédjegyet alkotó egyetlen elemmel. Hangzásban fennáll egyfajta hasonlóság, azzal mindamellett, hogy a „west” szó kiejtése azonos, legalábbis az érintett közönség összessége szempontjából. Jelen esetben a Westlife védjegyet alkotó két elem jelentéssel bír az érintett közönség szempontjából, azonban nem írják le sem a szóban forgó árukat vagy szolgáltatásokat, sem azok tulajdonságát, és ennél fogva ezen utóbbiak vonatkozásában nem hordoznak semmilyen különös konnotációt.

- 39 Jóllehet a fenti 37. pontban bemutatott megközelítés tehát nem is alkalmazható közvetlenül a jelen esetben, meg kell említeni, hogy a szóban forgó szóvédjegyek között vizuális téren fennálló egyetlen különbség az, hogy az egyikük az első elemhez kapcsolt további elemet tartalmaz. Ezenfelül, ahogyan az fentebb megállapításra került, a két védjegy hangzásban – és különösen fogalmi téren – bizonyos mértékben hasonló.
- 40 Jelen esetben meg kell állapítani, hogy az a körülmény miszerint a Westlife védjegy kizárólag a korábbi West védjegyből áll, amelyhez egy másik – a „life” – szót kapcsolták, jelzi a két védjegy közötti hasonlóságot.
- 41 Mindazonáltal el kell utasítani a felperes által előterjesztett érvet, miszerint a Westlife megjelölést az érintett közönség a West megjelölés ragozásaként is értékelheti, mivel ez az érvelés arra a tényre épül, hogy a felperes állítólagosan nemcsak a West védjegynek, hanem más, a „west” szóból – további elem hozzákapcsolásával – képzett védjegyeknek is jogosultja. Valójában a felperes a felszólalási osztály előtti felszólalását csak a két korábbi – német és nemzetközi – West szóvédjegyre alapozta (lásd ebben az értelemben az Elsőfokú Bíróság T-237/01. sz., Alcon kontra OHIM – Dr. Robert Winzer Pharma (BSS) ügyben 2003. március 5-én hozott ítélet [EBHT 2003., II-411. o.] 61. és 62. pontját, amelyet fellebbezést követően helybenhagyott a Bíróság C-192/03. P. sz., Alcon kontra OHIM ügyben 2004. október 5-én hozott végzése [EBHT 2004., I-8993. o.]).
- 42 Meg kell állapítani azonban, hogy a korábbi West védjegy fennállása alkalmas arra, hogy az érintett közönség gondolatában képzetársítást alakítson ki ezen kifejezés és a tulajdonosa által forgalmazott áruk között oly módon, hogy minden új, ezen kifejezésből egy másik elem hozzáadásával alkotott védjegy a korábbi védjegy változataként észlelhető. Ennek megfelelően meg kell említeni, hogy az érintett közönség azt gondolhatja, hogy a Westlife védjeggyel forgalmazott áruk és

szolgáltatások eredete megegyezik a West védjeggyel forgalmazott árukéval és szolgáltatásokkal vagy legalábbis gazdasági kapcsolat áll fenn az őket forgalmazó társaságok vagy vállalkozások között (lásd ebben az értelemben az Elsőfokú Bíróság T-129/01. sz., Alejandro kontra OHIM – Anheuser-Busch (BUDMEN) ügyben 2003. július 3-án hozott ítéletének [EBHT 2003., II-2251. o.] 57. pontját).

- 43 A fentiekben foglaltak alapján és figyelemmel arra a – jelen esetben változatlan tényre –, miszerint a szóban forgó áruk és szolgáltatások azonosak vagy hasonlóak, meg kell állapítani, hogy fennáll az összetévesztés veszélye a két védjegy között a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében.
- 44 Következésképpen a megtámadott határozatot hatályon kívül helyezni. Ami a felperes második kereseti kérelmét illeti, elegendő annak megállapítása, hogy az valójában egybeesik a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére alapított hatályon kívül helyezés iránti kérelemmel.

A költségekről

- 45 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Az OHIM-ot, mivel – annyiban, amennyiben a fellebbezési tanács határozata hatályon kívül helyezésre került – pervesztes lett, a felperes kérelmének megfelelően – a fenti 19. pontban foglalt kérelmeinek átértékelése ellenére – kötelezni kell a felperes költségeinek viselésére.

A fenti indokok alapján,

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (második tanács)

a következőképpen határozott :

- 1) A Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) második fellebbezési tanácsa 2003. november 17-i határozatát (R 238/2002-2. sz. ügy) hatályon kívül helyezi.**

- 2) Az OHIM maga viseli saját és a felperes felmerült költségeit.**

Pirrung

Forwood

Papasavvas

Kihirdetve Luxembourgban, a 2005. május 4-i nyilvános ülésen.

H. Jung

hivatalvezető

J. Pirrung

elnök